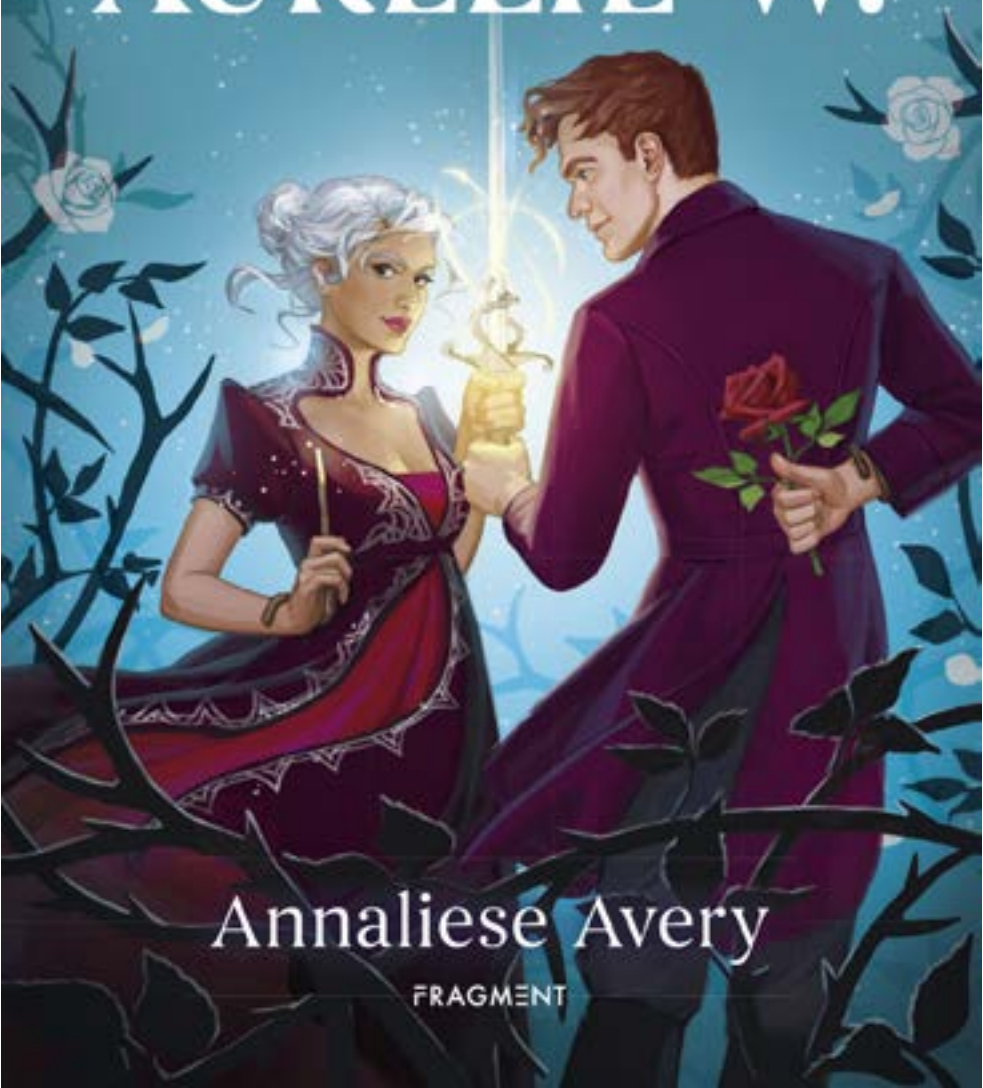

Polibek je mocnější než kouzlo

Wycherleýoví

LÁSKA AURELIE W.

Annaliese Avery

FRAGMENT

LÁSKA AURELIE W.

Vyšlo také v tištěné verzi

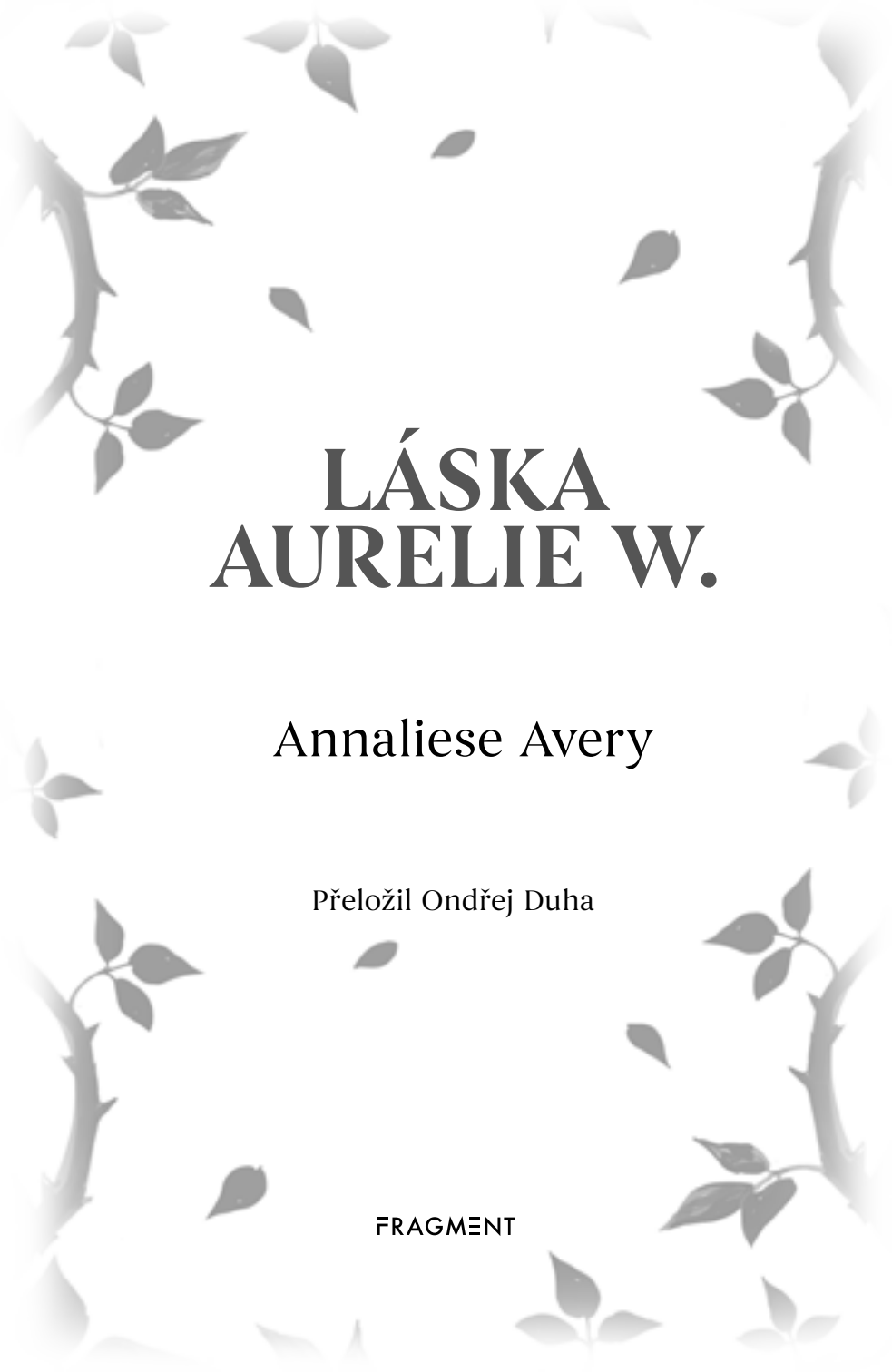
Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Annaliese Avery
Láska Aurelie W. – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LÁSKA AURELIE W.

Annaliese Avery

Přeložil Ondřej Duha

FRAGMENT

THE WYCHERLEYS – LOVE AND OTHER CURSES (BOOK 2)

Text copyright © 2026 Annaliese Avery

Illustration copyright © 2026 Kelley McMorris

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

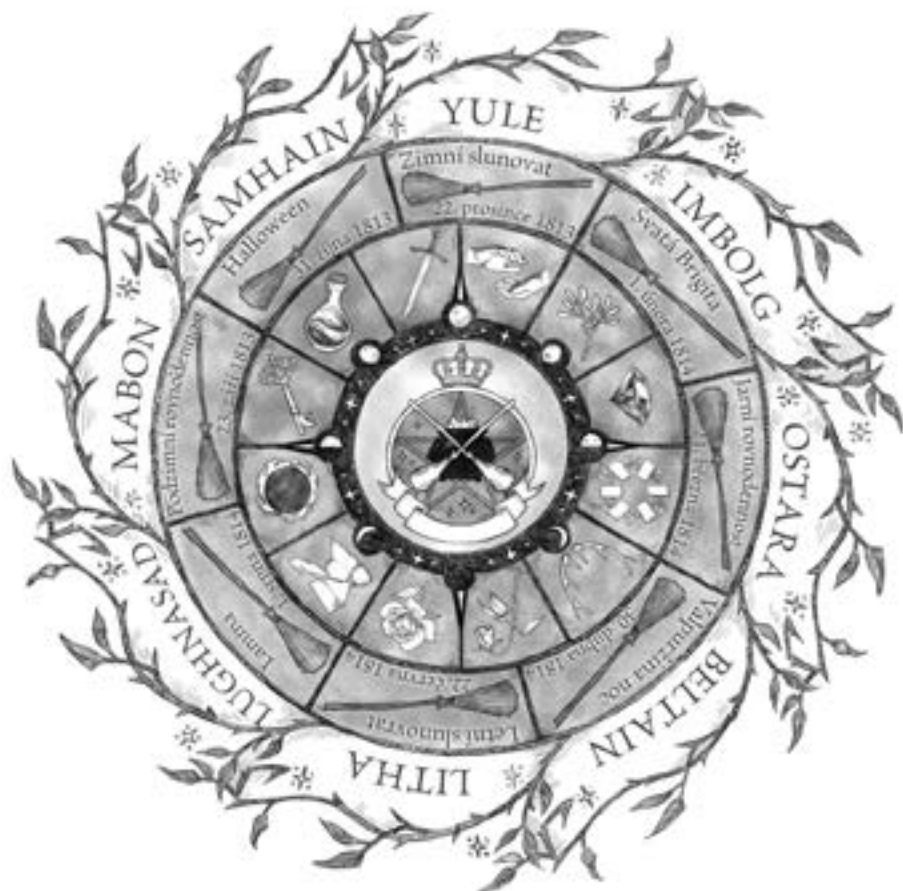
Translation © Ondřej Duha, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7885-4 (1. zveřejnění, 2026)

ISBN e-knihy 978-80-253-7911-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro Jazonu, Liberty, Krystal a Oak
mou lóži až na věky*

KOLO ROKU

PROLOG

Valpuržina noc / Beltain

Jen málo věcí, které magik má ve svém magickém arzenálu, je důležitějších než tanec. Koneckonců, pohyb a rytmus jsou jazykem, jehož prostřednictvím jsou pronášena kouzla.

Před třemi měsíci, během Valpuržiny noci v předvečer svátku Beltain, jsme s Julesem Nightlym tančili, tančili a tančili. Naše těla se zrcadlila, naše kroky se sladily s tlukotem našich srdcí. Když tanec vyžadoval, abychom od sebe odkroužili, spěchala jsem zpátky k němu.

Na nebi se otáčely hvězdy, zatímco my jsme vířili v tanci na zemi.

„Budeš mi chybět,“ pošeptal mi do ucha. Část mého já věděla, že kdyby mě požádal, abych zůstala, oznámila bych svému bratrovi Vaughnovi, že bude muset na naši Velkou magickou pouť vyrazit sám. Také bych řekla matce, že záležitosti pratety Antoinetty bude muset vyřídit Vaughn.

Téměř rok po její smrti byli francouzští právníci konečně připraveni převést její majetek na mě. Už jsem zdělila Antoinnettinu kletbu a měla jsem obavy z toho, co mě ještě čeká. Ačkoliv jsem si byla jistá, že Jules chce, abych zůstala, nepožádal mě o to a já ho za to milovala ještě víc.

Když se přiblížila půlnoc, zaujali jsme my debutantky a debutanti svá místa ve Velkém sále Carlton Palace. Jules a já jsme stáli vedle sebe, dotýkali jsme se pažemi a já cítila příjemné mrazení z jeho blízkosti, zatímco kolem nás čekaly páry tvořené našimi kolegy.

Je zvykem vítat Beltain květinami, a tak jsme s Julesem vyčarovali kytice červených růží a položili je na oltář k ostatním obětinám. Umístila jsem své květiny vedle kytice zlatých slunečnic od Sebastiana Crenshawa. Poté, co jsem se spříznila s Nightlym a on s Bertramem Downingem, jeho nepřátelství vůči mně ještě zesílilo. Bylo mi jasné, že se naše dřívější přátelství už nikdy neobnoví, a teď, když jsem znala Sebastiano-vu pravou tvář, jsem o to už vlastně ani nestála. Zahнала jsem vzpomínky na dobu, kdy byl mým přítelem... a málem i něčím víc.

Hodina duchů se přiblížila a já ucítila, jak mi do dlaně vklouzl hůlčík. Vlákno magie, jež mě spojovalo s Julesem, se napnulo a jeho síla, hloubka našeho spojení a spleť našich magií proplétajících se v jednu mi vyrazily dech. Pustili jsme se do kouzla, které mělo uvázat druhý, poslední uzel spříznění, jenž spojí naše magie a zabrání jejich vyprchání.

Hleděla jsem Julesovi Nightlymu do očí, které jsem při provozování kouzla vnímala jako pohlazení. Až se tento druhý uzel

našeho spříznění utáhne, nebude už možné jej rozvázat. Moje magie bude navždy spojena s Julesovou a jeho magie s mou.

Když jsme dospěli k poslednímu kroku v sekvenci, zaváhala jsem. Zvedla jsem hůlčíc tak, že jeho špička zářila a osvětlovala Julesovu tvář.

„Jsi si jistý?“ zeptala jsem se.

Usmál se a mně se rozbušilo srdce. „Jako nikdy ničím v životě,“ odpověděl.

Společně jsme dokončili kouzlo. Když jsme Jules a já pohnuli hůlčíky, utáhli uzel a podívali se na sebe, ucítila jsem, jak se vlákna našeho pouta pohybují a spojují.

V tu chvíli jsem si byla naprosto jistá – námi, naší magií.

Ale vmžiku se vše změnilo. Julesovi se zkřivil obličej v bolestné grimase, zavřel oči a skácel se dopředu. Sotva jsem ho stihla zachytit, opatrně položit na podlahu a zavolat pomoc poté, co opět podlehl kletbě mé magie.

JEJÍ VELIČENSTVO
PRINCEZNA REGENTKA GEORGIANNA
A KRÁLOVSKÁ MAGICKÁ RADA
ŽÁDAJÍ

Slečnu Aurelii Wycherleyovou,

ABY SE DOSTAVILA DO KOLEJE NEOARDSKÉ LÓŽE,
NA KTEROU BYLA ONA A JEJÍ MAGICKÝ SPŘÍZNĚNEC
JULES HORATIO VICTOR NIGHTLY
PŘIJATI KE STUDIU MAGIE.

VÁŠ ŠKOLNÍ ROK ZAČNE ZA VÝCHODU SLUNCE
V PONDĚLÍ 1. SRPNA 1814
O SVÁTKU LUGHNASAD.

VŠICHNI STUDENTI SE DOSTAVÍ V ŠEDÉ,
BARVY MAGIE BUDOU PŘIDÁNY V PRŮBĚHU ROKU.

ZA KRÁLOVSTVÍ A MAGII.

Královské magické lóže, průvodce pro studenty

Od Teary Newellové a Abigail Tannerové

Šestice královských magických lóží byla stejně jako většina formálních prvků v naší magické komunitě oficiálně založena na počátku Třetího věku magie.

Tento věk přinesl změnu zaběhnutých postupů i zálibu v papírování a byrokracii. Předtím byla loajalita k jedné, nebo více z mnoha lóží spíš zájmem než celoživotním posláním.

Ne že by magikové byli nějak nuceni k tomu, aby si vybrali jednu ze Šestice královských magických lóží na celý život, ale bývá to běžné. Samozřejmě existují výjimky a není neobvyklé, když magik vystřídá za život barvy dvou nebo i tří lóží.

Jakákoliv čarodějnice by se však stěžila vyrovnaná výstřednostem Agnes Halseyové a její poddajné a trpělivé přízněnkyně Joan

Fryové, které přeskakovaly z jednoho čarodějnického spolku do druhého. Halseyina matka často zmiňovala nerozhodnost své dcery, kvůli které ona a její společnice vyzkoušely všechny barvy magie jednou, a žlutou dokonce dvakrát, než se nakonec vrátily do Lóže zvědavosti, kde začaly.

Ačkoliv má každý možnost zachovat se stejně, autorky tohoto průvodce to nedoporučují.

Být součástí jedné z královských magických lóží je pro magika nejlepší příležitostí, jak rozvíjet svou magii a navázat pevnější spojení s těmi, kteří tuto lóží sdílí.

Ať už se rozhodnete pro Vědní, Shodu, Záhady, Péči, Spravedlnost nebo Zvědavost, berte při vybírání v první řadě ohled na sebe, v druhé na svou magii a ve třetí na království.

Jedna

Každý magik ví, že potenciál jeho magie je jen tak velký jako jeho spříznění. Naštěstí pro mě je můj spřízněncem, čaroděj, ke kterému jsem se připoutala, silný a neochvějný. Jules Nightly je jediný z magiků, který kdy dokázal držet krok s mou prokletou magií.

Ještě před časem jsem si myslela, že nikdy nenajdu partnera ani neudržím svou magii. Není to tak dávno, co jsem měla pocit, že mi rodinné prokletí, které jsem zdělila, zabrání stát se čarodějkou, jakou bych chtěla být.

Předpokládala jsem, že teď, když jsem spřízněná a chystám se nastoupit na kolej lóže, bude všechno jinak. Ale zdá se, že mě moje kletba stále pronásleduje.

Otec říkával, že domněnky dláždí cestu do pekel. Co tím myslel, jsem zjistila, když jsem obdržela svou prokletou magii – předtím jsem totiž měla za to, že svou magii spojím se Sebastianem Crenshawem. To prokletí mě však označilo cejchem

odlišnosti a ostatní magikové onemocněli a potřebovali léčitele, kdykoliv byli nuceni se mnou kouzlit.

Ve svém debutantském roce jsem se naučila, že fungování magie je nevyzpytatelné. Kletba předávaná z generace na generaci, kterou nesu, byla uvalena na mou předkyni Mathildu Wycherleyovou jejím spřízněncem Hestonem Nightlym, jenž je shodou okolností předkem Julese Nightlyho. Ne že by Jules zdědil nějaké jeho vlastnosti, spíš naopak: zachránil mě a mou magii. Teď se ale bojím, že jsem to já, kdo proklel Julese Nightlyho.

Prokletá nebo ne, jsem celá bez sebe z toho, že Julese zase uvidím. Poslední tři měsíce jsme s mým starším bratrem Vaughnem cestovali po Evropě v rámci Velké magické pouti, což je rituál, kterým musí projít všechny čarodějnice z rodu Wycherleyových v létě před nástupem do koleje lóže. Navštívili jsme všechna klíčová místa magického významu a kultury, která vyhledávali naši předkové, stejně jako Château Wycherley, malé, ale honosné staré sídlo na francouzském venkově, které mi spolu s prokletím po své smrti zanechala prateta Antoinette. Zdědila jsem však po ní ale ještě něco, tajemství, o němž jsem Vaughnovi neřekla a s nímž se váhám svěřit komukoliv, zejména Nightlymu.

Můj debutantský rok byl plný překvapení; některá z nich, jako například Nightly, byla úžasná, jiná spíš... náročná. Například to, jak se Rada čarodějnic začala zajímat o mou magii a jak ji a mě v posledních měsících roku testovala. Když na tu dobu vzpomínám, cítím úzkost; téměř mě to zlomilo. Ale mám pocit, jako bych se spojila s něčím, co mi během léta pomohlo

se uzdravit a vyrůst. Těším se, až začnu psát novou kapitolu své magie na koleji Neoardské lóže spolu s Julesem.

„Nestihneme to včas,“ říká Vaughn sledující z okna kočáru cambridgeskou krajinu. „Constance nás prokleje, jestli přijdeme pozdě,“ dodá. Usměju se při pomýšlení na Constance Priorovou, svoji nejlepší kamarádku a magickou spřízněnkyni mého bratra.

„Oprava, prokleje *tebe*,“ řeknu mu. Jules jen zavrčí, protože ví, že je to pravda, a já se nepřestanu usmívat. Jsem tak šťastná, že se v minulé sezóně navzájem našli dva lidé, kteří jsou pro mě na celém světě nejdůležitější.

Moje koště Ankoth zaklepe na okno, jako by ho probudila Vaughnova rozmrzelost. Položila jsem ho na kufr v zadní části kočáru, ale nikdy mě neposlouchalo na slovo. Mrknu na Vaughna a ten se ušklíbne. Vím přesně, co si myslí o mém koštěti a jeho u koštěte neobvyklém chování. Můj bratr je magik, který si potrpí na pořádek, rád věci chápe do hloubky, a Ankoth, jehož jméno znamená Neznámý, je záhadou, kterou se sice snažil pochopit, ale neuspěl.

Než se Vaughn zmůže na protest, otevřu dveře kočáru, natáhnu ruku – a Ankoth do ní rovnou vletí. Cítím s ním hluboké spojení. To koště vyrobila Mathilde Wycherleyová, první čarodějka nesoucí prokletí naší rodiny, a díky tomu, že ho mám, je mi tato žena bližší než kdy dřív.

Vaughn přimhouří své kaštanově hnědé oči a založí si ruce, odhodlaný zůstat sedět na svém místě.

„Dobře, ale pamatuj, že Constance tě *prokleje*, pokud přijdeš pozdě,“ řeknu s vědoucím úsměvem.

Povzdechne si, pak mě vezme za ruku a posadí se za mě na koště. Nechám dveře kočáru zabouchnout a vzlétáme k modrofialové obloze pozdního léta.

Zatímco letíme nad vesnicemi a poli, vnímám Julesa přes naše magické pouto. Když se napojím na magii jiného magika, mám schopnost dozvědět se o něm všechno možné, což je jedinečný dar mé magie, který souvisí s její prokletou podstatou. Ale spojení s Nightlym je jiné, hlubší. Čtu jeho emoce. Asi je to proto, že je mým spřízněncem a naše magie jsou neoddělitelně propojeny. Tohle mi na cestách chybělo, naše spojení bylo oslabené vzdáleností, ale čím jsem k Julesovi blíž, tím je silnější.

Právě teď cítím, jak moje obavy pomalu nahrazuje vzrušení, radost, dychtivost. Skoro ho slyším, jak říká: „*Chyběla jsi mi, Wycherleyová.*“ A ten pocit je vzájemný.

Můj vztah s Julesem Nightlym je založený zaprvé na vzájemné potřebě, zadruhé na spoluvíně a zatřetí na sdíleném traumatu. Stojí však také na lásce, respektu, přátelství a mé neodolatelné touze prohrábnout prsty jeho příliš dlouhé vlasy a přitáhnout jeho rty ke svým.

Možná tvoříme poněkud nepravděpodobný pár – dva magikové z dávno rozhádaných rodin –, ale jsme jeden pro druhého jako stvoření.

Je to už příliš dlouho, co jsem ho viděla naposledy, a i když doufám, že prvních pár týdnů na čarodějnické škole strávíme v objetí, jsem si dobře vědoma, že Jules a já máme naléhavý úkol – vrátit starou magii do světa a ukončit nutnost spříznění.

Ankoth nás rychle unáší vpřed, a než se nadějeme, objeví se před námi Neoardy. Tato kolej byla postavená na počátku Tře-

tího věku magie, kdy bylo zavedeno spříznění a magie začala dostávat formální podobu, tudíž patří mezi ty novější ze všech třinácti. Zrodila se z myšlenek Mathildy Wycherleyové a jejího spřízněnce Hestona Nightlyho. Většina magických lóží v Británii má své zvláštnosti a v případě Neoard se jedná o legendární chybějící čtvrtinu. Kolej byla před téměř dvěma sty lety navržena a postavena jako čtvercová, ale v minulosti přišla o jednu stranu, takže lóže má nyní trojúhelníkový tvar. To však není nejzáhadnější tajemství, které skrývá. Pod hrobkou samotného Hestona Nightlyho na centrálním nádvoří leží skrytá megalitická stavba – kamenný kruh z Prvního věku magie, jenž skončil před více než dvanácti tisíci lety. Magikové té doby je používali k posílení své magie. Ale protože téměř všechny tyto staré stavby byly zničeny během období čarodějnických procesů, veškeré znalosti, které jsme o nich měli, se ztratily. Jules Nightly a já jsme kruh objevili během oslav minulého svátku Yule, a jak se blížím k Neoardám, cítím, jak jeho magie přitahuje tu mou.

Neoardy leží na venkově nedaleko od klikací se řeky Cam. Proletíme nad trávníkem s výhledem na řeku a jezero západně od hlavní budovy a slétneme nad vyvýšené pódium a taneční parket obklopený stoly – nepochybně čekající na začátek oslav Lughnasad při západu slunce. Ankoth nás strmým klesáním dopraví k hlavnímu vchodu na druhé straně budovy.

„Tááhle je,“ pošeptá mi Vaughn do ucha a ukáže na postavu před kolejí. V jeho hlasu postřehnu něhu, když sleduje, jak Constance sbíhá ze schodů k příjezdové cestě, drží si při tom sukni svých růžových šatů a za ní se nadouvá růžový hedvábný plášť.

Ankoth hladce přistane a Vaughn seskočí z koštěte dřív, než se moje nohy stačí dotknout země. Přiběhne ke Constance, zvedne ji, sevře v objetí a zatočí se s ní. V jejích hustých černých kadeřích uvidím korunu z rozkvetlých amarylek a na tváři široký úsměv.

Zmocní se mě nepříjemný pocit, který se rychle pokusím zahnat. Ještě jsem si úplně nezvykla na to, že sdílím svou nejlepší kamarádku s bratrem, nebo spíš bratra s nejlepší přítelkyní. Seskočím z koštěte, rozhlédnu se kolem sebe, a když si uvědomím, že mě Nightly nepřišel přivítat, ucítím nemalé zklamání.

„Stýskalo se mi po tobě,“ řeknu Constance, když pustí Vaughna, vrhne se na mě a pevně mě obejmě.

„Vy jste mi chyběli oba. Moc jste mi nepsali, když jste byli pryč,“ pokárá nás, než se ode mě odtrhne a vezme mě za ruku. „Pojďte, ukážu vám vaše pokoje, nebo se budete muset zúčastnit oslav ve svých cestovních pláštích.“ Nakrčí nos.

Constance nás vede chodbami, pak se na chvílku zastaví u schodiště a otočí se k Vaughnovi. „Tvůj pokoj je nahoře, druhé patro, druhý nalevo. Sousedíš s Martynem, říkal, že všechny tvoje věci dorazily už minulý týden.“

Vaughn a Constance se na okamžik zdrží a já pustím Constancinu ruku a pokračuju v chůzi po chodbě, abych jim poskytla trochu soukromí. Když mě dožene a zavěsí se do mě, má trochu zarudlé tváře.

„Neviděla jsi Nightlyho?“ zeptám se jí.

„Dnes ještě ne. Ale přijel před pár dny spolu s většinou z nás a už jsem ho několikrát potkala.“

Uvědomím si, že když jsem já byla s Vaughnem na cestách, Constance na návštěvě u otcovy rodiny a jeho sestra Evelyn zaplněná novými povinnostmi v Lóži spravedlnosti, musel být Jules v létě bezpochyby docela osamělý.

Ve čtvrtém patře se Constance zastaví před jedněmi dveřmi v dlouhé chodbě. „Tady je tvůj pokoj. Měla by tam na tebe čekat koupel, ale možná budeš muset použít trochu magie, abys ji ohřála.“

Constance otevře dveře a uvede mě dovnitř. „Tenhle pokoj bych nikomu jinému nenechala, je hned vedle mého a má fantastický výhled na nádvoří.“

Podívám se z okna a přímo pod námi vidím hrobku Hestona Nightlyho, tolik na očích, a přece přehlíženou.

„Jak přesně jsi to dokázala?“ zeptám se.

Pustím Ankoth, který odlétne nad velkou postel se čtyřmi sloupky a uloží se do jejích nohou.

„No, umím si poradit – a často se obejdu i bez kouzel a zaklínadel. Za ta léta jsem měla spoustu příležitostí trénovat na svých sestrách, jak lidi přimět, aby dělali, co chci.“ Sladce se usměje.

Obejmu ji a rozhlédnu se po pokoji. „Moc se mi líbí, jsi nejlepší,“ řeknu jí.

Pod oknem stojí velký dřevěný stůl a vedle něj knihovna, která je již naplněna knihami ze seznamu četby pro tento rok.

Na jedné straně dveří je velká skříň a na druhé komoda. Na konci postele se nachází lenoška a já si hned představím, jak na ní ležím a čtu si až do pozdních nočních hodin.

Constance se podívá na Ankoth a poznamená: „Neměl by být v komoře na košťata s ostatními?“

Pokrčím rameny a otevřu jeden z mnoha kufrů, které mi přinesli do pokoje, abych našla šaty na Lughnasad, které mi matka zabalila. Constance se svalí na lehátko. „Ankoth si s ostatními košťaty moc nehraje,“ řeknu, když vytahuju šaty.

„Vyprávěj mi, cos dělala přes léto,“ požádá mě Constance. Svléknu si plášť a opatrně ho pověším do skříně s ohledem na tajemství, které se skrývá v kapse. Pak se obrátím ke Constance: „Už všechno víš z Vaughnových dopisů.“

„To ano, ale on popisoval jen místa a věci, které viděl, a ani jednou se nezmínil o lidech. V Itálii ani ve Francii jsem nikdy nebyla. Jaká je tam magie a jak se tam žije?“

Posune se na lehátku a já si sednu vedle ní. „Obě země byly krásné. Jejich magické tradice jsou podobné těm našim, ale mají také své vlastní zvyky. V Benátkách pořádají na oslavu Imbolgu karneval – tři dny všichni nosí okázalé kostýmy, masky a iluze a ve sváteční den se koná Čarodějný let, kde vyberou mladého magika, který létá na koštěti nad městem a rozptyluje jiskry čaroplamene, jež padají k zemi a mění se v okvětní lístky.“

Vstanu, vrátím se ke svému plášti a vytáhnu z kapsy červenou krabičku.

„Pro mě?“ zeptá se Constance, když jí ji podám.

„Samozřejmě.“

Uvnitř leží na polštářku z červeného saténu karnevalová maska.

„Ach, ta je nádherná.“ Constance zvedne nebesky modrou masku se symetrickými bronzovými ozdobami.

„Tumáš,“ řeknu, vezmu si ji od ní, nasadím jí masku na obličej a za hlavou jí zavážu modré stužky.

Doběhne ke skříni a zadívá se do zrcadla visícího na dveřích.

Modrá maska obepíná křivky její tváře a rámuje její hluboké hnědé oči; jemné bronzové spirály jsou jen o několik odstínů světlejší než její pleť a dokonale s ní ladí.

„Co myslíš, hodila bych se na takový karneval?“ otočí se ke mně.

„Jednou tam budeme muset zajet spolu a zjistit to,“ odpovím a ona mě obejmě. Vyprávím jí o ulicích a náměstích, kanálech a gondolách, když tu odbijí hodiny na věži celou. Constance vyskočí na nohy.

„Do západu slunce zbývá necelá hodina, musíš se připravit!“ řekne a ukáže na vanu. „A já se musím osvěžit.“

Odběhne z pokoje s příslibem, že si později ještě popovídáme, a jakmile se zavřou dveře, zůstanu stát a rozhlížím se kolem po tom tichém, neznámém pokoji, ve kterém se náhle cítím osaměle. Přejdou k oknu a podívám se dolů na hrobku, ale nijak mi to nepomůže.

Dvě

Zabalená do županu a s vlhkými vlasy po stranách obličej vytažnu z kapsy pláště dopis od pratety Antoinetty a sednu si na postel, abych si ho znovu přečetla.

Když se se mnou setkali francouzští právníci, omluvili se za zpoždění při vyřizování pozůstalosti – advokátům bez magických schopností, které tím tetu pověřila, to trvalo déle, než očekávali, i proto, že stejně jako tetu předpokládali, že budu vyloučena z magické společnosti. Nečekali, že všechno převedou na čarodějkou, což způsobilo určité právní zpoždění. Přejala jsem prstem po rodinném erbu, vyraženém písmenu „W“ se třemi hvězdami nad jeho vrcholy. Ztratila jsem přehled o tom, kolikrát jsem ten dopis přečetla od chvíle, kdy jsem ho před pár týdny dostala.

Je zvláštní psát tento dopis, když nevím, který z mých nešťastných příbuzných ho bude číst. Musím ho však napsat stejně jako

má sestřenice Lavinie, z níž kletba přešla na mě. Jednoho dne bude tvým úkolem udělat totéž.

Do této chvíle už kletba zcela ovládla tvou magii. Pamatuji si belest a strach, které mě zaplavily, když mě vyhledaly pramínky kouře, které mě označily jako odlišnou od ostatních magiků.

Vybavuji si pocit nespravedlnosti, který mě zaplavil, to, jak jsem nenáviděla ono prokletí, sebe samu a te, čím jsem se stala, čím jsem se ještě měla stát.

Když jsem ten dopis obdržela, nečekala jsem, že informace v něm obsažené ve mně vyvolají větší strach než samotná kletba. Zpočátku jsem nevěřila tomu, co mi má sestřenice sdělovala, stejně jako jsem nevěřila, že mě to prokletí někdy najde.

Naše magie se liší od magie ostatních magiků. Uvědomila jsem si to v okamžiku, kdy jsem pocítila, jak mnou proudí. Ale šokující pravdou je, že toto prokletí, magie, kterou nyní vládneš, přetrvává bez spříznění. Na rozdíl od ostatních čarodějek nemusíš nikdy ztratit svou magii ani se vázat na někoho jiného, aby sis ji udržela.

Tento fakt nesmíš nikdy nikomu prozradit. Zjistě ti nemusím říkat, že pokud by vešel ve známost, bylo by v sázce více než jen magie. Koneckonců, jediný způsob, jak může čarodějka získat neomezenou magii, je zlovolnost, a ta se trestá smrtí.

J bez odhalení svého strašného tajemství budeš vypuzena z magické společnosti, budeš zavržena přáteli i nepřáteli — a přesto tvá magie zůstane nezměněna. Musíš začít plánovat.

Nikdy mi nebylo dovoleno svou prokletou magii používat, i tak jsem to ale dělala. Naučila jsem se malá kouzla od svých blízkých a z knih. Vyrobila jsem si primitivní hálčičky z vět-

vičky a kamene a sama jsem si osvojila určité schopnosti. Pro ostatní jsem byla bez magických schopností, a přesto jsem byla mocná.

Cítila jsem, jak se ta síla hromadí v mých kostech; jako pára v konvici potřebovala uvolnit přetlak, jinak by explodovala.

Často jsem se proto v noci vyplížila ven a provedla jedno nebo dvě kouzla v zahradě, kterou jsem za světla udržovala pomocí rýče a za tmy pomocí magie. Bylo to pozoruhodné místo; moje zahrada vzkvétala místo mě.

Jednoho večera, když mi už táhlo na třicet, jsem byla v zahradě krátce poté, co se vedle mě nastěhovali Reidovi se svými malými syny Anthonym a Jonathanem. Už několik dní jsem neměla příležitost vypustit nahromaděnou magii. Bez mého vědomí se Anthony a Jonathan dostali vrátky v plotě do mé zahrady a pozorovali mě.

Byla jsem ve skleníku a pomáhala vyrůst malým sazenicím, když jsem si uvědomila, že mě sledují skrz sklo. Jonathan, kterému nebylo víc než pět let, se držel svého staršího bratra Anthoniho. Nejsem si jistá, zda ten mladší plně chápal, co se děje, ale Anthony, kterého jsem už dříve viděla trhat křídla motýlům, poznal, co dělám.

Nemohu omluvit to, co se stalo pak. Nemohu svalit vinu na strach a paniku, které mě zachvátily, dokonce ani na svou prokletou magii, i když kdybych to udělala, měla bych i teď mnohem méně bezesných nocí.

Stačil jeden špatně provedený pohyb zápěstím, špatné nasměrování mé nezkušené magie, a sklo skleníku se rozbilo na kusy. Anthony strčil svého bratra za sebe a schytl větší střepeň.

Malý Jonathan křičel, plakal a držel se za paži, z níž trčel dlouhý úlomek skla, zatímco Anthony vydal zvuk, který mi zůstal v paměti po celá léta, stejně jako pohled na střep v jeho krku.

Převrátila jsem zahradní stůlek, vylezla rozbitým oknem a zapoměla tam svůj malý hůlčik z klacíku i veškeré povědomí o sobě. Když jsem držela toho chlapce v náručí a volala o pomoc, už jsem nevěděla, kdo jsem.

Pomoc přišla příliš pozdě.

Měla jsem se přiznat hned na místě. Měla jsem prozradit tajemství, které jsem měla na Lavinio naléhání udržet. Měla jsem dbát jejích varování a zmizet ze světa, jako to udělala ona. Než zemřela, žila sama v domku na jihu Francie, který mi odkázala ve své závěti, a v dopise mi sdělila, že tam najdu útočiště a spásu. Tenkrát jsem však byla v šoku a věděla jsem, že se ten domek stane mým vězením.

Když pak malý Jonathan řekl rodičům, že si hráli na magiky z Lóže spravedlnosti, nikdo si nemyslel, že s tím mám společného něco víc, než že jsem byla poblíž, když výkřiky utichly. Věděla jsem, že moje tajemství je stále v bezpečí, a jako zbabělec, kterým jsem, jsem z toho měla radost.

Během dlouhých dní, které následovaly, mi došlo, co Lavinia naznačila. Že jsem nebezpečná pro své okolí. Že bych se měla stáhnout do ústraní ne proto, abych uchovala tajemství své nespřízněné magie, ale abych ochránila ostatní.

Brzy poté jsem se uchýlila do útočiště, které mi poskytla Lavinia — útočiště, které je nyní tvé. Lavinia byla umělkyně, takže jsou stěny našeho skromného zámku pokryté barvami a tvary a zahrada je zdrojem hojné úrody.

Ať už jsi kdekoliv, naléhavě tě žádám, abys neotálela jako já, ale odešla co nejdříve. Dobře střež své tajemství, abys mohla chránit ostatní.

*Antoinette Wycherleyová
Château Wycherley, Ostara 1764*

Znovu složím dopis a zasunu ho do červeného pouzdra na dokumenty, které mi daroval Jules.

Při prvním čtení dopisu jsem nemohla uvěřit, že má můj život s Antoinettiným společného mnohem víc než jen prokletí. Když byl Jonathan Reid, spřízněnec mého otce, ještě malý, viděl na vlastní oči, jak Antoinette kouzlem neúmyslně zabila jeho bratra. Jsem si jistá, že si byl vědom toho, čeho je svědkem, že vize magie bez spříznění v něm nejen zůstala, ale vyslala ho na cestu zla. Nepochybuju o tom, že ho to vedlo k tomu, aby se spříznil s otcem. Víím, že matka Nell skutečně odmítla nabídku Jonathana Reida, než spojila svou magii s Francesinou a své srdce s ní i s mým otcem. Jonathan nepochybně viděl v Ulricu le Fayovi možnost, jak se přiblížit k Nell Wycherleyové a prokletí její rodiny.

Po zádech mi přeběhne mráz, který nemá nic společného s tím, že mi schnou vlasy, a rychle se obléknu. Jonathan to věděl celou dobu. Vzpomínám si, kdy jsem ho viděla naposledy – před čtyřmi měsíci o Ostaře, když spolu se zbytkem své zlovolné lóže zajali Nightlyho matku Demelzu a jejího spřízněnce Geoffreyho Knotta, pokusil se ji zabít a vzít jí veškerou magii, aby se stal nespřízněným čarodějem jako jeho kumpáni.

„Jonathan doufal, že se mu snad za čas podaří přesvědčit vás, že možná založíte svou vlastní třináctičlennou loži,“ řekl mi Geoffrey, když se mě pokusil zavraždit předtím, než ho Delmeza zabila, vstřebala jeho sílu a neúmyslně se sama stala posledním členem Jonathanovy zlovolné lože.

Z promyšlených kroků otcova bývalého spřízněnce, z let klamů a plánování a z představy, co by se stalo, kdyby on a jeho lože nebyli dopadeni, se mi dělá trochu špatně.

Jejich úmysly byly jasné. Jonathan věřil v nadvládu magie, v to, že by magikové měli vládnout nemagikům – nebezpečnou a zlou ideu, která byla katalyzátorem čarodějné občanské války na konci Druhého věku magie a vedla k magické katastrofě v poslední bitvě, kvůli níž všichni magikové musí spojit svou magii s vhodným protějškem, aby o ni navždy nepřišli... Pokud tedy nejsou ochotní použít zlovolnou magii k zabítí svých spřízněnců a přivlastnění si jejich magie.

Začnu si dávat sponky do vlasů a na temeno si připevním věneček z pšeničných klasů propletený divokými květinami, které mi připomenou Antoinettinu zahradu u Château Wycherley. Třeba je to vhodné útočiště, možná bych se tam měla odebrat. Jules a já bychom mohli uniknout a šťastně tam žít sami dva.

Pak se na sebe podívám do zrcadla, na svou pleť o trochu tmavší díky času strávenému na kontinentu, v kontrastu s níž moje bílé vlasy září ještě jasněji. Zbělely mi šokem, když si mě prokletí našlo, vniklo do mě, slilo se s mou magií a naplnilo mi oči šedými stíny, které i dnes víří jako bouře. Víím, že bych mohla utéct, ale daleko bych se nedostala. Prokletí si nesu

v sobě, není před ním úniku. Povzdechnu si – vím, že se úko-
lu ležícímu před Julesem a mnou nevyhnu.

Založím svou vlastní lóži, jak Jonathan předpověděl – zalo-
ženou ne na zlu, ale bojující proti němu. A nebudu na to sama.

„Vždy spolu.“ Tak to Jules a já uděláme. Bok po boku. Ucí-
tím bodnutí při pomýšlení na tajemství, které mi předala An-
toinette, a stejně jako když jsem se ho dozvěděla, dospěju k zá-
věru, že na něm nezáleží, protože i když moje magie možná
Julese Nightlyho nepotřebuje, mé srdce ano.

Tři

Zvyk velí, aby akademický rok začal plesem – prvním z osmi, přičemž ten poslední se koná po našem roce při promoci během svátku Litha. Magické tradice jsou velmi důležité a oslavy Lughnasadu i akademický rok začnou přesně při západu slunce. Dnes večer šumí ve vzduchu mimořádné vzrušení, protože přesně v ten okamžik vyjde měsíc.

Při velmi vzácných příležitostech, kdy se tohle stane, se zdá, jako by ve světě přibýlo magie – jako by divoká magie zesílila nebo obě nějak spojily síly.

Rozhodla jsem se, že tohoto večera soustředím svou nadbytečnou magii na únik před realitou. Budu tančit a veselit se, přestože mám pocit, že je svět plný tajemství a stínů.

Narovnám si na hlavě věneček z pšenice, květin a bobulí, zpod něhož splývají mé bílé vlasy propletené skrz plody první sklizně.

Moje šaty mají měkce bronzovou barvu zralé kukuřice a podél lemu a živůtku jsou vyšité malé, jasně modré chrpy, jejich usušené družky se vyjímají v mé koruně z klasů.

Při první sklizni se radujeme z plodů minulé dřiny, z odměny za dobře odvedenou práci. Myslím na to, jak dlouhou cestu jsem za ten rok ušla: na jeho začátku jsem byla prokletá čarodějka, přesvědčená, že nikdy nenaváže magické spříznění, a na konci jsem našla Julese Nightlyho, ovládla svou moc a objevila nový smysl života – naše poslání znovu nastolit starou magii Prvního věku, silnější a stabilnější, která nebude od nikoho vyžadovat spříznění.

Moje mysl si pospíší, aby zaplnila temné mezery, které jsem při vzpomínání na uplynulý rok vynechala; nárůst zlovolnosti ve světě, setkání s mužem z kouře a s parohy, fakt, že jsem to vše málem ztratila – Julese, svou magii, všechno –, a teď i tajemství, které musím zachovat, tajemství, že to celé bylo úplně jinak, že má magie nebyla nikdy ve skutečném ohrožení.

Následuju Vaughna a Constance davem magiků a hledám Julese. Ucítím ho dřív, než ho uvidím – moje magie odvede mou pozornost stranou, a když se tím směrem otočím, stojí přede mnou.

Jeho oblek je bronzový jako mé šaty, jeho kaštanově hnědé vlasy září v měkkém jantarovém světle končícího dne. Chrupově modrá barva vesty zvýrazňuje barvu jeho očí, a když otočí hlavu a spatří mě, rozzáří se mu obličej vzácným úsměvem, který si nepochybně šetří jen pro mě. Popojdu k němu a on prodlouží krok, pospíší si ke mně a zvedne mě v objetí.

„Příliš dlouho,“ dýchne mi na krk, když ho obejmou a můj nos naplní jeho vůně skořice a podzimního listí. „Byla jsi pryč příliš dlouho a příliš daleko.“

Zvednu ruku a přejeďmu mu prsty po tváři. Chci přitisknout své rty na jeho, ale okolo je tolik magiků. Neochotně se spokojím s tím, že se do něho zavěším a vnímám teplo jeho těla vedle sebe, když mě vede k bludišti z keřů zimostrázu.

Málem zakopávám o vlastní nohy a divoce mi buší srdce, zatímco probíháme několika zatáčkami, až nakonec zahneme za roh a Jules se obrátí tváří ke mně.

Než stačím pohnout rty, abych řekla jediné slovo, přitisknou se k nim ty jeho.

Políbím ho vášnivě a bezvýhradně. Měl pravdu, byla jsem pryč příliš dlouho a příliš daleko.

Když jeho rty opustí mé, políbí mě na čelo a povzdechne si. „Jsem tak rád, že jsi zpátky, Wycherleyová.“

„To já taky – ale jestli se mi dostane tohohle přivítání pokaždé, když se odněkud vrátím, budu asi odjíždět častěji.“

Odtáhne se, přimhouří na mě oči, a když za koutky jeho úst zatahá úsměv, podlomí se mi kolena. Stýskalo se mi po něm víc, než jsem si myslela, a teď, když jsem s ním, nechci ho už nikdy opustit navzdory tomu, co jsem právě řekla.

„No, nevím, jestli je to fér,“ odpoví. „Jak víš, naše původní dohoda nic takového jako dlouhodobou nepřítomnost neobsahuje.“

„To je pravda,“ připustím. „V té naší dohodě o falešném dvoření toho chybí spousta. Nebylo v ní například líbání, a přesto...“ Postavím se na špičky, lehounce ho políbím na rty a znovu klesnu na paty.

„Třeba bychom měli vyjednat nové podmínky,“ nadhodí a upřeně na mě pohlédne.

„Samozřejmě.“ Příkypnu s předstíranou vážností. „Konec konců, tohle předstírané dvoření přerostlo v účelové spříznění a jako takové musí být náležitě stvrzeno.“

„Zajisté. Dle mého názoru budeš souhlasit s tím, že hlavním účelem naší dohody bylo zabezpečení tvé magie, a teď, když byl tento účel splněn, nezbyvá nám než najít jiný důvod, proč být i nadále spolu.“

„Kromě faktu, že jsme k sobě magicky připoutáni?“ zeptám se.

„Ano, kromě toho,“ odpoví s úsměvem. „Jsem si jistý, že najdeme jednu nebo dvě věci, na kterých můžeme společně pracovat.“

„Jako vytvoření své vlastní lóže a zabránění úpadku magie?“ opáčím s vážnou tváří.

„No, to by mohlo pro začátek stačit, jistě,“ dodá. Pak zvedne ruku, odhrne mi z očí kadeř vlasů a znovu mě políbí. Tentokrát jemněji, pomalu, jako bychom měli všechen čas světa.

Na trávníku, kde se má konat ceremoniál, zazní zvon. Jules se zhluboka nadechne, narovná ramena a trochu se ode mě odtáhne. Než se do něho znovu zavěším, ucítím, jak mezi nás vnikne chladný klín časného soumraku.

„Jak se má Evelyn?“ zeptám se, když vycházíme z bludiště.

„Dobře, je šťastná. Když jsem s ní naposledy mluvil, byla nadšená z práce, kterou jí daly tvá matka a Frances – ne že by mi o ní pověděla něco víc. A... někoho potkala.“ Pozvedne obočí a já se na něho usměju. Evelynin poslední milostný románec nedopadl dobře. Poté, co jí v předvečer spříznění dal košem

Kit Thorn, nikdo jiný než syn Jonathana Reida, se Evelyn zapřísáhla, že se s nikým nespojí, a teď její magie pomalu vyprchává – asi za rok bude pryč úplně. Pokud si někdo zasloužil najít lásku a štěstí, byla to Evelyn Nightlyová.

„Vážně?“ vyjeknu radostí.

Přikývne. „Ano, ale i tady si nechává podrobnosti pro sebe.“

„A tvoje matka?“ zeptám se.

Potřese hlavou. „Stěží se vyrovnává se ztrátou Geoffreyho.“

Mám co dělat, abych se při pomýšlení na bývalého spřízněnce Demelzy Nightlyové Geoffreyho Knotta neotřásla, a snažím se nevzpomínat na to, jaký to byl pocit, když mi sevřel rukama krk a snažil se mě zabít. Jak jsem zírala na Julese a cítila, že ze mě vyprchává život, a jak jsem zalapala po dechu, když Demelza Geoffreyho zabila, ukončila jeho život a zachránila můj. Jules mi stiskne ruku.

Potichu se zeptám: „Má stále jeho i svoji magii?“

„Ano, ale... odmítá ji používat.“

Události, k nimž došlo před několika měsíci, nebyly zveřejněny. Nikdo kromě Královské magické rady a těch, kdo vyšetřovali Lóži nespřízněných tvořenou dvanácti zlovolnými magiky a vraždy, které spáchali, neví, že Demelzu Nightlyovou málem zabil její spřízněnec. A že při záchraně mého života a ukončení jeho získala jeho magii a je teď součástí výše zmíněné lóže na pozici, která byla zamýšlena pro Geoffreyho.

„A jak ses měl *ty*?“ zeptám se a stisknu mu ruku.

„Měl jsem plné ruce práce.“ Pokrčí rameny. „Jeden z nás musel přechíst všechny ty knihy ze zakázaného oddělení, zatímco ten druhý si užíval cestování po Evropě.“

Dloubnu do něho. „No, už jsem zpátky. Můžeme číst společně, kdykoliv budeš chtít,“ řeknu.

„V létě jsem toho vymyslel spoustu, co bychom spolu mohli dělat, a četba vskutku není na prvních místech toho seznamu.“ Usměje se a já ucítím, jak mě pálí tváře. Když vyjdeme z bludiště a já uvidím Constance, jak na nás mává, abychom přišli k ní a Vaughnovi, rozhostí se mezi námi laškovné ticho.

„My to opravdu děláme; tvoříme svoji vlastní lóži.“

„Musíme – nejen že nám to poradil Heston, ale zdá se to být správné. Kromě toho víme z těch několika zachovaných textů o monolitických stavbách, že každá měla lóži, která tam prováděla své rituály, takže i ten náš kruh z kamenů jednu potřebuje,“ řekne.

Usměju se, věřím Nightlymu, že používá citace ze starých historických textů jako argumenty. „Navzdory vážnosti toho všeho se nemůžu ubránit vzrušení z faktu, že tvoříme svoji vlastní tajnou lóži.“

„Zahrnuje to většinu toho, co spolu rádi děláme: slídění, záhadné schůzky a zachovávání tajemství.“

Na okamžik mě napadne, že ví, že před ním něco tajím, on se ke mně však nakloní a zašeptá: „Opravdu na mě máš špatný vliv, Aurelie Wycherleyová. Než jsem tě potkal, bezvýhradně jsem ctil zákon a teď...“ zhluboka si povzdechne, „no, budu na tebe muset dohlížet, abys nepodlehla těm svým zločineckým sklonům – nerad bych, aby tě dostaly do problémů.“

„Slečno Priorová. Wycherley,“ řekne Jules, když dojdeme k mému bratrovi a nejlepší kamarádce.

Trávník zakrývá vyvýšený taneční parket a okolo něj sedí u stolů skupinky magiků čekajících na začátek oslav, zatímco vedle oltáře ladí nástroje orchestr.

„Jsou tady Martyn a Bev.“ Constance do mě lehce dloubne a zamíříme k nim. Martyn Galesburg je nejstarší a nejelegantnější kamarád mého bratra. Na sobě má celou paletu zelených odstínů: od kalhot a kabátu barvy jehličí po eukalyptově zelenou vestu, která dokonale ladí se šaty jeho spřízněnkyně Bev Nashové. Ta volba barvy zdůrazňuje Martynovu lehce narůžovělou pleť, a když se usměje, poznám podle jeho opálených tváří, že si v poslední době užíval hezké počasí.

Bev, zdá se, venku moc času nestrávila – její smetanově bílá pleť se třpytí vedle jemně vyšitého tmavozeleného břečťanu, který zdobí látku jejích šatů. Ona i Martyn mají na hlavách břečťanové věnečky se zapletenými kvítky aster. Ten Martynův sedí na slámově zbarvených kudrnách a ten Bevin na hladkých, lesklých černých vlasech. Oba je pozdravím, Bev obejmu a pošeptám jí do ucha: „Vypadáš dokonale přirozeně.“ Nesměle se na mě usměje.

Všude kolem sedí spřízněné páry, všechny také v barvách sezóny. My magikové vypadáme, jako bychom byli součástí zahrady, když stojíme na tanečním parketu a díváme se na západ k vyvýšenému pódiu a slunci, které spěchá k obzoru za ním.

Všichni ztichneme a hledíme na průvod dvanácti magiků s pochodněmi, kteří kráčí středem davu k pódiu. Lektoři z každé ze šesti královských magických lóží se dají poznat podle barev svého oděvu. Nachová pro Lóži vědění, žlutá pro Lóži

zvídavosti, modrá pro Lóži záhad. Lóže péče je zelená a shody červená. Když mě míjejí černě odění magikové z Lóže spravedlnosti, okamžitě je poznám a zarazím se. Nevím, jestli mám cítit úlevu, nebo se zlobit, ale jsem si jistá, že matka poslala dva ze svých nejbližších magiků, aby na mě a Vaughna dohlédli – koneckonců, matka je členkou Královské rady lóží, takže má pravomoc něco takového zařídit.

Dva nachově oděni magikové vedoucí průvod se už zastavili uprostřed pódia. Pořádně si je prohlédnu a uvědomím si, že jsou to Linden Platz a Gerrard Russo, instruktoři z londýnské Arkády. Vrhnu pohled na Nightlyho a ten pozvedne obočí. Russo a Platz se zásadně zasloužili o to, aby mi bylo dovoleno ponechat si svou magii a přimluvili se za mé spříznění s Julesem. Za to jsem jim skoro odpustila, že celé měsíce testovali moji magii... skoro.

„Magikové, vítejte na koleji Neoardské lóže. Jsem si jistý, že se většině z vás nemusíme představovat, koneckonců jsme vás já a Russo vyučovali během vašeho debutantského roku. Teď máme tu čest a výsadu vést vás všechny v tomto roce po cestách vašich magií, než si vyberete, která královská magická lóže obarví vaše životy, až do ní vstoupíte jako učedníci.

Budeme tu, abychom vám pomáhali ve studiu spolu s magiky z ostatních pěti magických lóží, které vidíte před sebou. Každého z nich lépe poznáte, až začne vaše studium, ale teď nám dovolte, abychom vám je představili.“

„Hobbs Emery a Nita Jacksonová z Lóže spravedlnosti.“ Russo ukáže jejich směrem a Jacksonová vesele zamává, zatímco Emery úsečně pokývne hlavou.